

Kdor prvokrat stopi na tako ladjo, meni, da je zašel v labirint: hodniki vsepovsod, stopnice navzgor in navzdol. Nekateri potniki, ki se ne morejo orientirati, blodijo kakor brez uma od krova do krova, od stopnic do stopnic.

Ko prehodiva polovico hodnika, zavije steward po glavnem stopnišču navzdol. V gornjem krovu me vede na drugo stran ladje. Pri vratih, ki bi jih sicer komaj opazil, me pelje po stopnicah še niže, v glavni krov, zavije krog vogla in stala sva pred št. 533.

V kabini je že gorela električna luč. Odprem vrata in zagledam notri moža, krog 30 let staroga. „Ste moj tovariš?“ me nagovori. V kabinah

prebivata navadno po dva potnika, ponekod tudi trije ali štirje. Kabine za posamezne osebe so mnogo dražje. Predstavim se mu in tudi on mi pove svoje ime: „Alfred Kühne, trgovec iz Šarlotenburga pri Berlinu. Upam, da se bova dobro razumela.“ Ni bil siten, tudi ne ošaben, dasi se je zavedal, da je Prus in — petičen človek.

„Prošnjo imam do Vas,“ nadaljuje. „Prinesel sem s seboj mnogo prtljage, pa bi rad čimprej svoje stvari spravil v red. Morete li počakati s svojimi stvarmi eno uro, da se uredim?“ — „Kolikor časa hočete,“ mu rečem, vržem kovčega na posteljo ter odidem na krov, da vidim, kako odjadramo proti sinjemu morju. (Dalje.)

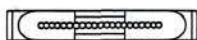
Burja.

Zložil Vekoslav Remec.

Bežijo, bežijo oblaki v višini
kot sivi sestradani, divji volčje,
in burja pod njimi tuleč po ravnini
beži čez osamljeno, mrtvo polje.

In vrbe ječijo nad ozko stezico,
ki plaha in skrita ob vodi hiti
v daljavo, kjer sivo, samotno vasico
objemajo zimske molčeče ravni . . .

Od tam, iz daljave, iz burje tuleče
se trga nedeljsko zvonjenje zvonov
in kliče in kliče srce tak preseče
kot misli, spomini, vabeči domov.

Nespokornik.

Zložil Anton Medved.

Ne znam oči zavijati
in hrbta ne kriviti,
zato ne morem prijati
gospodi plemeniti.

Ljudi, ki sebe zdevajo
vsem drugim za merilo,
ki vse sami umevajo,
ne sodim baš premilo.

Za blesk imena slavnega
sladak se ne potegam,
maliku mnenja javnega
zvestobe ne prisegam.

In to se mi prišteva v greh,
pokora mi oznanja,
a mene večkrat sili smeh
namesto jok kesanja.

